

[Landbrugsministeren]

Jeg vil gerne understrege, at interventionslagrene er særlig tyngende for smør, for oksekød og for korn. Værdien af disse produkter udgør langt hovedparten af den samlede lagerværdi på 90 mia. kr., hvis vi opgør det i købspris. Set i forhold til den årlige produktion i EF er situationen alvorligst for smør, hvor lagrene udgør $\frac{2}{3}$ af årsproduktionen, mens de for oksekød udgør 8 pct. og for korn 10 pct. af årsproduktionen.

For en ordens skyld vil jeg understrege, at vi fra dansk side kun i beskedent omfang har bidraget til denne lageropbygning.

Lagrene skal imidlertid reduceres, men vi må erkende, at efterspørgslen efter de oplagrede produkter er meget begrænset både internt i EF og på tredjelandsmarkedene. Skal lagrene eksporteres til tredjelande, er de økonomiske tab meget tyngende og de mulige handelspolitiske konflikter alvorlige.

Jeg erkender fuldt ud det paradoksale i, at vi i EF og andre industrilandene koncentrerer os om at reducere vores overskudsproduktion, samtidig med at en række udviklingslande kæmper med direkte sultproblemer og utilstrækkelig ernæring. Det er der mange mennesker der ikke kan forstå. Men at stille EFs overskudslagre til rådighed vil imidlertid ikke være et svar. I bedste fald vil det være en kortsigtet løsning, fordi udviklingslandenes bestræbelser på at skabe en selvstændig landbrugsproduktion ville blive undermineret, hvis vi overdængede landene med vores overskud. Bedre er det at hjælpe dem til at blive købere af vores varer.

Det er derfor regeringens opfattelse, at bistandspolitikken må sigte på at stimulere udviklingslandenes egen landbrugsproduktion.

Det er vigtigt, at salgsstrategien for lagrene bliver mere målrettet. Der må forskes i alternative anvendelsesformer for produkterne, og vi må fremfor alt undgå at konkurrere med det normale marked.

Inden for mejerisektoren er der iværksat en række salgsordninger ud fra mange forskellige målsætninger.

Det er regeringens opfattelse, at en rationalisering af de eksisterende afsætningsforanstaltninger er helt nødvendig.

Jeg vil også godt nævne, at en væsentlig forudsætning for, at vi kan nedbringe lagrene, er, at de finansielle midler er til stede. Man kan måske sige, at lagrene er en slags

udtryk for fortidens problemer. Derfor må det også være realistisk, at man i et vist omfang fremskynder den finansielle nedskrivning af lagrene, sådan at den finansielle byrde bliver fordelt mest muligt over tiden.

Det er imidlertid endnu uafklaret, hvordan finansieringen af lagerafviklingen præcis skal indpasses i de kommende års budgetter. Vi er indstillet på, at vi må arbejde henimod en situation uden strukturelle overskud. Det må være meningen. Derved vil interventionsmekanismen kunne fungere under normale forhold uden ophobning af usælgelige lagre.

Der er i realiteten allerede taget hul på disse problemer. Mælkeordningen er under tilpasning, og der er på samme måde grebet ind i kornsektoren og andre steder, ligesom det er hensigten at gøre noget ved oksekødssektoren. Det har hele tiden været vores opfattelse, at i en situation, hvor interventionsprodukter eksporteres til verdensmarkedet, kunne man lige så godt og betydelig billigere eksportere direkte fra markedet med de nødvendige eksporttilskud.

Jeg vil også her igen gerne nævne det initiativ, vi fra dansk side har taget med hensyn til at skabe en øget produktudvikling i landbruget. Også på denne måde er vi i stand til at øge afsætningsmulighederne på eksportmarkederne.

Skal jeg konkludere, vil jeg understrege, at landbrugssektoren i EF i dag står over for meget alvorlige balanceproblemer. Det hænger ikke alene sammen med den skærpede konkurrence på verdensmarkedet, men er også betinget af de stigende udgifter ved oplagringen af landbrugsprodukterne og salg fra interventionslagrene. Landbrugsbudgettet udgør jo omkring 70 pct. af det samlede EF-budget, og det beløb må vi forudse vil blive fuldt udnyttet i år.

Samtidig er der i Fællesskaberne et udbredt ønske om, at samarbejdet må fortsætte og videreudvikles med nye politikker. Jeg vil i den forbindelse understrege den vægt, som vi fra regeringens side lægger på, at der bliver gennemført en fælles politik vedrørende forskning og teknologi, og at gennemførelsen af denne politik også bliver betalt af den fælles kasse. Det er naturligvis et forhold, som også er med til at rette opmærksomheden mod landbrugspolitikken og de midler, som denne politik beslår.